

Lieta T-342/99 DEP

Airtours plc pret Eiropas Kopienu Komisiju

Tiesāšanās izdevumu noteikšana — Solicitors un barristers honorāri —
Ekonomistu honorāri — PVN izdevumi

Pirmās instances tiesas rīkojums (piektā palāta paplašinātā sastāvā) 2004. gada
28. jūnijā II - 1790

Rīkojuma kopsavilkums

1. *Process — Tiesāšanās izdevumi — Noteikšana — Atlīdzināmie tiesāšanās izdevumi — Jēdziens*
(Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punkts)
2. *Process — Tiesāšanās izdevumi — Noteikšana — Vērā ņemami fakti*
(Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punkts)

3. *Process — Tiesāšanās izdevumi — Noteikšana — Atlīdzināmie tiesāšanās izdevumi — Jēdziens — Vairāku advokātu iesaistīšana
(Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punkts)*
4. *Process — Tiesāšanās izdevumi — Noteikšana — Atlīdzināmie tiesāšanās izdevumi — Jēdziens — Lietas dalībniekiem radušies nepieciešamie izdevumi — Vairāku advokātu iesaistīšana — Barrister un solicitor honorāru apvienošana — Pieļaujamība — Robežas
(Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punkts)*
5. *Process — Tiesāšanās izdevumi — Noteikšana — Atlīdzināmie tiesāšanās izdevumi — Jēdziens — Lietas dalībniekiem radušies nepieciešamie izdevumi — Ekonomista honorāri — Pieļaujamība tiesvedībās, kurās pēc būtības tiek apstrīdēti ekonomiskie novērtējumi
(Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punkts)*
6. *Process — Tiesāšanās izdevumi — Noteikšana — Atlīdzināmie tiesāšanās izdevumi — Jēdziens — Pievienotās vērtības nodoklis — Izslēgšana attiecībā uz nodokļa maksātāju
(Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punkts)*

1. No Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punkta izriet, ka atlīdzināmie tiesāšanās izdevumi ir ierobežoti, no vienas puses, ar tiesāšanās izdevumiem Pirmās instances tiesā un, no otras puses, ar izdevumiem, kas bija nepieciešami šādiem mērķiem.

vai, vispārīgāk, uz nepieciešamību pēc efektīvas tiesu kontroles, lai saņemtu vairāk, nekā to paredz Reglamenta 91. panta b) punktā noteiktās tiesības.

Turklāt piemērojamie noteikumi par atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summas noteikšanu ir paredzēti Reglamentā un nav izsecināmi pēc analogijas no valsts procesuālajām tiesībām, uz kurām atsaucas prasītāja.

Piemērojot šos principus, atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summa nevar pārsniegt nepieciešamo izdevumu summu, ko prasītāja ir iztērējusi lietas vešanai Pirmās instances tiesā. Prasītāja tādējādi nevar atsaukties uz Pirmās instances tiesas sprieduma saturu, Komisijas vai valsts tiesas viedokli par šo spriedumu

(sal. ar 13.–15. punktu)

2. Kapienu tiesa nav tiesīga noteikt honorāru, kas lietas dalībniekiem ir jāmaksā to advokātiem, bet ir tiesīga noteikt to atlīdzības apmēru, ko var atgūt no lietas dalībnieka, kuram ir piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Pieņemot lēmumu attiecībā uz pieteikumu noteikt tiesāšanās izdevumus, Pirmās instances tiesai nav jāņem vērā ne valsts noteiktā advokātu takse, ne arī iespējamā vienošanās, kas šajā ziņā noslēgta starp ieinteresēto lietas dalībnieku un tā pārstāvjiem vai padomdevējiem.

stundu skaitu, kas varētu būt objektīvi nepieciešams lietas vešanai Pirmās instances tiesā, neatkarīgi no advokātu skaita, starp kuriem varētu tikt sadalīti sniegtie pakalpojumi. Šajā ziņā Kapienu tiesas iespējas novērtēt sniegtā darba vērtību ir atkarīgas no sniegtās informācijas precizitātes.

(sal. ar 30. punktu)

Kapienu takses noteikumu neesamības gadījumā Pirmās instances tiesai ir brīvi jānovērtē lietas fakti, ņemot vērā strīda priekšmetu un raksturu, tā nozīmīgumu no Kapienu tiesību viedokļa, kā arī lietas sarežģītību, darba apjomu, ko tiesas process varēja radīt iesaistītajiem pārstāvjiem vai padomdevējiem, un strīda pamatā esošās lietas dalībnieku ekonomiskās intereses.

4. Uz Pirmās instances tiesu gulstas pienākums noteikt, vai un cik lielā mērā honorāri, kurus lūdz atlīdzināt lietas dalībnieks, ir atlīdzināmie izdevumi lietas vešanas sakarā Pirmās instances tiesā Reglamenta 91. panta b) punkta izpratnē.

(sal. ar 17. un 18. punktu)

3. Attiecībā uz darba apjomu, kas padomdevējiem un prasītājiem varēja rasties sakarā ar procesu — galvenokārt tiesneša kompetencē ir uzskaitīt kopējo darba

Attiecībā uz prāvām Kapienu tiesās mūsdienās nepastāv likumiski vai deontoloģiski šķēršļi tam, ka lietas dalībnieku lietā gan rakstveida, gan mutvārdu procesā pārstāv tikai Anglijas un Velsas *solicitor* un *barrister*. Tomēr no tā neizriet, ka, ja klients ir izvēlējies, ka to

vienlaicīgi pārstāvēs *solicitor* un *barrister*, vienam un otram pienākošies honorāri nebūs uzskatāmi par atlīdzināmiem izdevumiem lietas vešanas sakarā Reglamenta 91. panta b) punkta izpratnē.

cesā, *solicitor* nepieciešamie izdevumi aprobežojas ar izdevumiem attiecībā uz rīkojumu izdošanu *barrister*, darbību veikšanu pēc *barrister* padoma, procesuālo rakstu sagatavošanu un iesniegšanu un piedalīšanos tiesas sēdē.

(sal. ar 41.–45. punktu)

Lai šādos apstākļos noteiktu tiesāšanās izdevumus, Pirmās instances tiesai ir jānoskaidro, kādā mērā iesaistīto pārstāvju grupas sniegtie pakalpojumi bija nepieciešami tiesas procesa norisei, un jāpārliciecinās, ka abu kategoriju padomdevēju nodarbināšana neradīja nevajadzīgu izdevumu dublēšanos. Kad prasītāja ar savu prasību vēlas panākt Komisijas lēmuma, kas pieņemts administratīvajā procesā, kurā to pārstāvēja tā pati padomdevēju grupa, atcelšanu, atlīdzināmie Pirmās instances tiesas procesa izdevumi sastāv galvenokārt no tiem, kas attiecas uz rakstu un atbilžu sagatavošanu un sastādīšanu par Pirmās instances tiesas nozīmētiem organizatoriskiem vai pierādījumu savākšanas pasākumiem un par piedalīšanos tiesas sēdē. No tā izriet, piemēram, ka, ja klients nolemj, pieņemt *solicitor* padomu, vērsties pie *barrister*, lai viņš konsultētu par to, vai iesniegt prasību atcelt tiesību aktu, un šis *barrister* ir pilnvarots sastādīt dokumentus un pārstāvēt klientu mutvārdu pro-

5. Ņemot vērā, ka Komisija, kontrolējot koncentrācijas darbības, galvenokārt veic ekonomiska rakstura novērtējumus, šajā jomā specializējušos ekonomikas padomdevēju vai ekspertu iesaistīšana, papildinot juridisko padomdevēju darbu, var dažreiz izrādīties nepieciešama un tādējādi radīt tiesāšanās izdevumus, kurus var atgūt atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punktam.

(sal. ar 55. punktu)

6. Tā kā prasītāja ir pievienotās vērtības nodokļa maksātāja, tai ir tiesības atgūt no nodokļu iestādēm pievienotās vērtības nodokli, kas samaksāts par precēm un pakalpojumiem, ko tā ir iegādājusies, un pievienotās vērtības nodoklis attiecībā uz to nav uzskatāms par tiesāšanās izdevumiem. Šajā gadījumā tā nevar lūgt atlīdzināt pievienotās vērtības nodokli,

kas samaksāts par atlīdzinājumiem tiesāšanās izdevumiem atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 91. panta b) punktam.

(sal. ar 79. punktu)